

La nostra secularització de cada dia

..... Miriam Díez

La crisi religiosa afecta les institucions tradicionals, però sembla estar en contradicció amb el creïxement de grups vinculats al fet religiós. Girona, que tradicionalment ha estat definida com a terra difícil per a les vocacions i la pràctica religiosa, és un bon terreny per a aquestes iniciatives. Hi sorgeixen grups espontanis, reduïts, no condicionats per patrons institucionals. Discretament, hi neixen associacions que no volen viure sota el paraigua institucional tradicional de l'Església. Són petits nuclis que agrupen des de capellans secularitzats, creients fronterers i crítics, o homosexuals cristians fins a persones inquietes espiritualment que no s'acontenten amb l'organigrama religiós clàssic. Alguns estan formats essencialment per persones provinents del catolicisme, com ara el Col·lectiu de Dones en l'Església-Sant Pau Girona, i estan marcats per la seva exigència de tornar al nucli de l'Evangeli i desfer-se de tot el que impossibilita viure el missatge de Jesucrist.

Tot i que es mantenen en el catolicisme, s'alcen com a veus crítiques que rebutgen l'excés de clericalisme i reclamen processos més democràtics i alliberadors dins la mateixa Església.

El consistori municipal de Girona a la missa del dia de sant Narcís.

Altres pouen de la saviesa oriental, i combinen sincrèticament elements del cristianisme amb pràctiques vingudes d'Orient. Molts d'aquests grups no estan registrats, són nuclis que es fan i es desfan sense quotes ni afiliacions que comprometin.

De fet, la secularització és un procés que a la Girona més recent condueix la persona a allunyar la seva vida diària de la influència de l'Església, entesa en el nostre context com a sinònim d'un catolicisme *no sempre amarat de la pobresa i la caritat cristiana* reclamades a l'Evangeli. Laïcisme o secularització són processos imparables, que penetren a poc a poc. Paradoxalment, les grans celebracions religioses (Corpus, Missa del Gall, Divendres Sant) són seguides en massa, però potser amb menys convenciment, i es fa difícil desentrellar on rau la religiositat i on la pura tradició.

En el llenguatge quotidià, especialment el de les noves generacions, s'adverteix la petjada secularista: ja no es combrega amb rodes de molí ni es pot entendre què vol dir estar més net que una patena. Dificilment té sentit l'expressió "anar d'Herodes a Pilat", i "el petó de Judes" o "el plor de Maria Magdalena" són també expressions obsoletes i sense sentit.

En l'àmbit civil, és remarcable com els darrers anys ha augmentat el nombre d'enterraments realitzats fora de les esglésies catòliques. Els membres d'altres religions solen celebrar les cerimònies fúnebres en els seus respectius temples i locals. Amb tot, el nombre d'enterraments estrictament civils que tenen lloc a les comarques gironines és molt escàs, gairebé nul.

Els intents de popularitzar les comunions i bateigs sense el sagrament no han acabat de quallar, la qual cosa *no significa que no n'hi hagi*. Les dades dels casaments catòlics mostren com augmenta el nombre de persones que opten per aquesta modalitat, tot i que aquesta xifra no és indicativa de la pràctica religiosa quotidiana, que a Girona —i a Catalunya en general— presenta un dels índexs més baixos de tot Europa. Aquesta secularització latent s'interpreta en alguns sectors com una alarma i una pèrdua, mentre que altres grups, la majoria dels progressistes, hi veuen una possibilitat per purificar la fe i les pràctiques religioses i per oferir una opció significativa a la societat gironina del nou mil·lenni. El secularisme no només és una oportunitat per als grups no institucionals, sinó que també pot ser aprofitat per les mateixes esglésies per renovar-se i oferir el millor de si mateixes.

